

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Z. A.**
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, OAM-1124/ZA-ZA12-D07-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 12. 2024 podanou u Krajského soudu v Brně a postoupenou dne 30. 12. 2024 zdejšímu krajskému soudu, domáhá přezkoumání výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

2. Zároveň bylo konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „Dublinské nařízení“ nebo také „nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Slovenská republika.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Namítl, že správní orgán dovodil nepřípustnost jeho žádosti z ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu, aniž by však uvedl cokoli k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování na Slovensko. V tom spatřuje nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění, jelikož z něho není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě, a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu.
5. Žalobce má zato, že postup správního orgánu je nezákonný a vydané rozhodnutí je pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné. Za ústřední nedostatek napadeného rozhodnutí závěrem znovu označil to, že rozhodnutí neuvádí nic k důvodům podání jeho žádosti, ani nic k jeho obavám z pronásledování na území Slovenska, když toliko uvádí, že se žalobce obává postihu na území obou států, avšak bez jakékoliv bližší konkretizace.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že žalobce byl držitelem víza č. 000951491 vydaného Slovenskou republikou od 27. 5. 2024 do 24. 8. 2024. Na základě toho odeslal dne 2. 9. 2024 slovenské straně žádost o přijetí zpět dle Dublinského nařízení. Dne 7. 10. 2024 obdržel informaci, že Slovensko svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznalo.
7. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V napadeném rozhodnutí rovněž dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a dospěl k závěru, že v případě Slovenska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný má současně za to, že jím použité informace jsou dostatečně aktuální, objektivní a z dohledatelných zdrojů. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
9. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 26. 8. 2024 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice, dne 30. 8. 2024 poskytl údaje k podané žádosti a téhož dne s ním byl uskutečněn pohovor k žádosti. Při pohovoru sdělil, že dne 1. 6. 2024 přicestoval letecky do Vídně, odkud pokračoval do Slovenské republiky. K cestě si vyřídil vízum Slovenské republiky s platností do 24. 8. 2024, kde zůstal do 19. 6. 2024, pak přicestoval autobusem do České republiky. Neúspěšně se také pokoušel získat oprávnění k pobytu v Polské republice, kam za tímto účelem na jeden den odcestoval. Jedná se o jeho první pobyt na území Evropské unie. O mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie doposud nežádal. Je ženatý, má dvě děti, manželka i děti setrvávají v Republice Uzbekistán. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl snahu o získání pobytového oprávnění. Uvedl, že spoléhal na osoby, které mu přislíbily vyřízení pobytového oprávnění v Polské republice. Tito lidé jej však podvedli, proto zůstal bez povolení. V Republice Uzbekistán má bratra, který potřebuje transplantaci jater, proto musí zajistit peníze na tento zákrok, již se za bratrovo léčení i zadlužil.
10. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl se žalobcem proveden rovněž dne 30. 8. 2024. V jeho průběhu uvedl, že si vyřídil vízum Slovenské republiky, protože to pro něj bylo snadnější. Ve Slovenské republice nechtěl setrvat, hledal si tam práci, ale neúspěšně. Ve Slovenské republice se mu nelíbilo, proto odcestoval. Jiné důvody, pro které by ze Slovenské republiky musel odcestovat, neuvedl. Podmínky v České republice se mu naopak zamlouvaly, o České republice se dopředu informoval. K dotazu uvedl, že ve Slovenské republice se s žádnými potížemi nesetkal a že mu v cestě do Slovenské republiky nic nebrání, tedy kromě toho, že se mu tam nelíbilo a nenašel si tam dobrou práci. Příbuzenské vazby ani nejbližší sociální vazby v žádné členské zemi Evropské unie nemá.
11. Dále je ve správním spise založena Informace OAMP ze dne 13. 7. 2023 vypracovaná oddělením zahraničních a evropských záležitostí, která se týká azylového systému ve Slovenské republice (se zaměřením na řízení o mezinárodní ochraně, azylovou legislativu, zranitelné osoby, dublinské navrátilce, azylová střediska, přijímací podmínky a zajišťování, obsahuje i azylové a dublinské statistiky).
12. Ve správním spise je dále založena akceptace Ministerstva vnitra Slovenské republiky Slovenské republiky ze dne 7. 10. 2024, že Slovenská republika souhlasí s převzetím žalobce.
13. K seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byl žalobce vyzván předvoláním ze dne 23. 10. 2024 a dne 31. 10. 2024 byl s podklady seznámen.
14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou, přičemž dle jeho názoru je státem příslušným k posouzení podané žádosti Slovenská republika.

15. Krajský soud se předně zabýval žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.
16. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelné může být rozhodnutí pro nedostatek důvodů anebo pro nesrozumitelnost. Za nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je nutno považovat rozhodnutí založená na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody, tj. např. kdy opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, příp. zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (k tomu srov. přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2013-75). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost jsou pak zejména taková rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Není však přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38).
17. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Z napadeného rozhodnutí žalovaného je jednoznačně zjistitelné, o čem i jak rozhodl, jsou zcela zřejmé i důvody, pro něž bylo vydáno a z rozhodnutí je rovněž zřejmé, jaký skutkový stav vzal za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech. Napadené rozhodnutí je tak ve vztahu k předmětu řízení (posouzení státu příslušného k projednání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu) řádně odůvodněno a je přezkoumatelné.
18. Krajský soud tedy mohl přistoupit k věcnému přezkumu rozhodnutí žalovaného. V projednávané věci je nesporné, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice držitelem platného víza č. 000951491, které mu vydala Slovenská republika dne 21. 5. 2024 s možností dvou vstupů a maximální délkou pobytu 90 dnů ode dne 27. 5. 2024 do 24. 8. 2024.
19. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, „*je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*“
20. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřípustná.
21. Přímo použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Dle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že

členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dle odst. 2 věty první téhož ustanovení platí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“ Druhá věta tohoto ustanovení pak upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě.

22. Dle čl. 12 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
23. Dle odst. 2 téhož ustanovení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
24. Dle odst. 3 stejného ustanovení platí, že pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí:
- a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;
  - b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz;
  - c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.
25. Dle čl. 12 odst. 4 téhož nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
26. Dle čl. 28 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady, přemístění z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději 6 měsíců od akceptace osoby příslušným členským státem. Pokud je proti rozhodnutí o přemístění podána žaloba a současně žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, provede se přemístění do příslušného státu nejpozději 6 měsíců od rozhodnutí soudu o nepřiznání odkladného účinku žalobě, případně od rozhodnutí soudu ve věci, pokud žalobě odkladný účinek přiznal. Lhůta 6 měsíců může být prodloužena nejvýše na

jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku. V případě zajištění přemísťované osoby se lhůta pro přemístění zkracuje za výše uvedených pravidel na 6 týdnů.

27. Ze zjištění učiněných žalovaným a zejména na základě informací z cestovního dokladu a prohlášení žalobce vyplývá, že dne 26. 8. 2024, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, byl držitelem víza č. 000951491 vydaného Slovenskou republikou dne 21. 5. 2024 s možností dvou vstupů a maximální délkou pobytu 90 dní ode dne 27. 5. 2024 do dne 24. 8. 2024. Žalovaný správní orgán následně požádal Slovenskou republiku o převzetí příslušnosti k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a dne 7. 10. 2024 obdržel informaci, že Slovenská republika svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu uznala.
28. Žalovaný se tedy správně nejprve zabýval tím, zda je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Jeho úkolem bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že takto žalovaný postupoval, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v jeho člancích 8 až 11 a učinil závěr, že v případě žalobce je třeba aplikovat článek 12 citovaného nařízení. Na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III, konkrétně čl. 12 nařízení Dublin III, je tak správný závěr žalovaného, že k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je příslušná Slovenská republika, která svou příslušnost k posouzení jeho žádosti přijala.
29. Žalobce v žalobě vytýká žalovanému, že dovedl nepřipustnost jeho žádosti, aniž by uvedl cokoli k meritu podané žádosti, resp. k jeho obavě z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování na Slovensko.
30. Žalovaný, jak je uvedeno shora, ve svém rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že k posouzení žádosti žalobce je příslušná Slovenská republika. Dle čl. 18 nařízení Dublin III je přitom členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Slovenská republika je tedy povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany a bude se tedy zabývat také meritem samotné žádosti žalobce včetně posouzení hrozby nebezpečí vycestování do vlasti, příp. jiného státu. Jestliže žalovaný svým správným postupem určil stát příslušný k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, vzhledem ke zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se jeho konkrétními důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které bude hodnotit Slovensko.
31. Žalobce v žalobě dále namítal, že se žalovaný nezabýval ani tím, proč odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě, a že rozhodnutí neuvádí nic k jeho obavám z pronásledování na území Slovenska. K tomu je však nutno připomenout, že žalobce žádné takové obavy v průběhu celého správního řízení nevyslovil, tj. ani při poskytnutí údajů k žádosti dne 30. 8. 2024, ani při pohovoru k žádosti téhož dne a ani při seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 31. 10. 2024. K dotazu správního orgánu při pohovoru, zda má nějaké důvody, pro které by se nemohl na Slovensko vrátit, dokonce výslovně uvedl, že kromě toho, že se mu tam nelíbilo a nenašel tam dobrou práci, mu nic

v návratu na Slovensko nebrání. I na další dotaz, zda by chtěl uvést nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz, uvedl, že nemá co dodat, jen to, že se mu na Slovensku nelíbilo. I při seznámení se s podklady pro rozhodnutí na opakovaný dotaz správního orgánu, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti, odpověděl, že ne. Uvedená žalobní námitka proto vůbec není na místě a nemůže být důvodná.

32. Pokud jde o posouzení samotné otázky, zda lze žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu přemístit do Slovenské republiky, byl žalovaný povinen posoudit možné systémové nedostatky azylového řízení v tomto členském státě. Závěry o tom, zda přemístění žadatele nebrání systémové nedostatky v azylovém řízení příslušného členského státu, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44).
33. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný uvedenou skutečností dostatečně zabýval na str. 4 a 5 rozhodnutí. Na podkladě informace OAMP ze dne 13. 7. 2023 konstatoval, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Slovenské republice, dosahující rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Slovenské republiky, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Slovenská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Slovenská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Slovenská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie.
34. Krajský soud s uvedeným hodnocením souhlasí a dodává, že žalobce navíc ani žádné námitky vůči azylovému řízení ve Slovenské republice nevznsl. Jeho neochota žádat o mezinárodní ochranu ve Slovenské republice, protože se mu tam nelíbilo a nenašel tam dobrou práci, je pro otázku určení příslušného státu k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu irelevantní. Ani krajskému soudu není známo žádné rozhodnutí závazné pro členské státy EU, které by deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Slovenské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Slovenská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Ani současné personální, strukturální a organizační změny na Slovensku na dodržování lidských práv nemají žádný vliv, ostatně žalobce v tomto směru ani sám nic neuvádí.
35. Lze dodat, že žalovaný se zabýval i článkem 17 odst. 1 nařízení Dublin III (diskreční ustanovení), v němž je uvedeno, že odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát

rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Nejedná se však o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 5) vyplývá, že žalovaný nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení, neboť z výpovědi žalobce vyplynulo, že nemá na území České republiky žádné vlastní rodinné vazby (jeho manželka a děti se nacházejí v zemi původu), nemá zde žádné příbuzné, k České republice nemá vybudovány žádné dlouhodobé vazby, ani v minulosti v ČR nepobýval. I s tímto závěrem žalovaného se krajský soud vzhledem ke zjištěné osobní situaci žalobce ztotožňuje, neboť užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen skutečně výjimečným případům.

36. Závěrem lze připomenout, že cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, a zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím toto nařízení směřuje ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.
37. Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního rozhodnutí. Žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem a krajský soud neshledal žádné pochybení ani při aplikaci příslušných ustanovení Dublinského nařízení.
38. Pro úplnost nutno doplnit, že o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku krajský soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení před soudem a soud rozhodl o samotné žalobě přednostně po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání si podkladů nutných pro rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

39. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. ledna 2025

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně